

НЕНЧО ДОБРЕВ
ЩЪРКЕЛ НА ТЕРАСАТА

chitanka.info

Преди години някое си Кинче от не е важно кой точно провинциален град, като се върнало в апартамента си на осмия етаж, ляво разположение, до асансьора, най-неочаквано открило, че на терасата му има щъркел. И още по-правилно, щъркелче или щръкле, както го зоват някои, защото краката му били още бели, пък Кинчето знаело, че щом краката на щъркела са бели, значи е още щръкле. Как е попаднало това щръкле на нейната тераса, тя разбира се, не можела да знае, но важното било, че след като отворила вратата на терасата и след като му се изправила в цял човешки ръст, щръклето не само не литнало, но дори не благоволило да се свие от страх в ъгъла, а напротив, тракнало два пъти самодоволно с клюн, което навярно на негов език значело — здрасти — и заоглеждало с голямо любопитство този чужд и странен нему екземпляр, който никак не се побирал в представата му за лекокрито. Тук, Кинчето, както можело да се очаква, ахнало от изненада и решило след кратко колебание, че това ще е сто на сто Божие знамение и че цялата тази работа носи някакъв висш смисъл, който тя трябвало да разгадае. Докато обтягала, обаче, мисловния си апарат, на външната врата се звъннало и Кинчето си помислило, че това е навярно синът и, който все си забравял ключа за външната врата на апартамента и с който от известно време насам изобщо не се разбирала, пък бил само на десет години. Когато отишла да отвори вратата Кинчето трябвало за втори път да ахне от изненада, защото на вратата не стоял нейният хлапак, а баба Кати от първия етаж, която никога досега не се била качвала на такава страховита височина, понеже страда от клаустрофобия. Кинчето поканило баба Кати в хола, извинила се, че не е много за пред гости и след като настанила бабето в най-чистия и спретнат фотьойл попитала на какво дължи това неочаквано посещение.

Съвсем в реда на нещата баба Кати първо се огледала наоколо, като че ли да задоволи любопитството си и тъй като според нейните женски разбирания за дом всичко си било на мястото, то тя решила да кара направо. „Виж какво Кинче, рекла тя, от толкоз време вече живеем в този блок, познаваме се, поздравяваме се, всички сме си като свои, и щото всички сме много привързани към теб и малкия, то като се събрахме онзи ден на размисъл, взехме колективно решение да ти помогнем. Човещина е, пък и дето се вика, днес ние на теб, утре — ти на нас.“ „Чакай, чакай, прекъснала я тук Кинчето, ти пак за това ли

бабо Кати. Колко пъти съм ви казвала да не ми се бъркате в живота. Мой си е и ще си го живея, както си го знам аз. Точка и толкоз. Сама мога да си нося и радостите, и орисиите. Трогната съм, че сте загрижени за мен, но само за този месец това е вече третият кандидат, който ми пробутвате, без да ме питате искам ли, не искам ли, харесвам ли го, не го ли харесвам.“ „Че аз нали затова съм дошла, рекла баба Кати, само че ти не даваш на човека да си каже приказката докрай. Този е точно за теб, да знайш. Висшист, финансов експерт, ерген, с една дума — идеална партия. И най-важното — носи очила. Диоптър и половина. Пък ти нали харесваше мъже с очила. По интелигентни изглеждали. Само да му видиш физиономията и ще запееш веднага Менделсона“. То не се пее, а се свири, искаше и се да извика Кинчето, но вече не виждаше смисъл в това. Втора година я преследваха бабите от квартала и все и натякваха, че не можело то така, че за това дете не мисли ли, а пък и за себе си. Че хубавите мъже още не са се свършили. От тия приказки Кинчето като че ли напук съвсем престана да се заглежда по мъжете. Ако се загледаше случайно по някой мъж, все го гледаше през очите на бабите и си казваше — това ще харесат у него, а това — не. Най напред му търсеше кусурите, а после гледаше за добрите му качества. Но за да приключи веднъж завинаги с всички подмятания на „добронамерените“ си съседки Кинчето направи нещо, което при други обстоятелства не би направила. Приближи се до баба Кати и тихо подшушна на ухото и — „Бабо Кати, знаеш ли какво, каза и Кинчето — аз вече си имам годеник. От три месеца сме заедно, но тъй — по скрито. Не искаме още да го разгласяваме. Сега ти го казвам като тайна, която само ти знаеш. Ама не я казвай на никой, нали“.

След това неочаквано разкритие баба Кати се ококорила срещу Кинчето и от устата и се изтръгнали думите, „Въх мари боже!“ и казала още, че щом е тъй работата, то тогава операцията по издирването на подходяща партия за Кинчето се отлага до изясняване на случая. Казала учтиво чао и тръгнала доволна към изхода като се двоумяла на баба Марина или на Баба Ставра да каже по напред новината, по добре на баба Марина, че са на един етаж, а Ставра е на последния.

След като изпратила баба Кати, Кинчето седнала на канапето в кухнята и заплакала — кротко и неудържимо. Заплакала за себе си, за орисията си, затова, че няма къде да се скрие от хорските очи, че на

всички им е трън в очите. А и защо излъгала баба Кати, как се изтръгнала тази лъжа от устата и, докъде ще стигне с тази лъжа. В същото време Кинчето била убедена, че точно така трябвало да постъпи и че дори съвсем не е излъгала. И докато търсела отговорите на тази житейска плетеница, Кинчето чула как нещо зашумяло, затракало на терасата. И на Кинчето изведнъж и просветнало пред очите. Целият объркан ребус се наредил с всичката си яснота и категоричност...И ако това не е Божий промисъл.

След няколко дни на вратата на Кинчето се появила табелка, на която било написано — Кина и Щъркел Иванови. Тая нищо и никаква ламаринена табелка окончателно скършила хатъра на бабите, които разбрали че работата е сериозна и че Кинчето не им е приказвала току така.

Минало се още известно време. Случвало се някоя от бабите да попита Кинчето уж от добронамерено любопитство и все пак прилично къде аджеба е този неин годеник, като не са му видели още очите, на което Кинчето отговаряла, че той бил летец и летял с някакво си ТУ, ама 144 ли беше, 154 ли, не се знае точно. Правел полети от София до Кайро и обратно. До колко хващали вяра махленските баби, никой не можел да каже, но по важното било, че все пак я оставили на мира. Щото никоя не искала да си има вземане-даване с човек дето лети от София до Кайро и обратно. В техните очи това си било голяма работа и Кинчето даже се издигнала в очите на всички баби в квартала.

Минало лятото. Започнала есента. Щъркелът, който незнайно как бе попаднал на терасата на Кинчето, също така ненадейно отлетял, следвайки естествения си и непроменен маршрут, който всяка година с абсолютна точност и по зададен сигнал свиеше, поемат всички прелетни птици, за да се върнат на следващата пролет на абсолютно същите, построени от самите тях, гнезда. Просто и съвършено!

Днес ако решите да посетите Кинчето, ще намерите на вратата същата онази табелка и същия онзи уютен и подреден дом, дори Кинчето си е почти същата, само малко посребряла и уморена. Улисани в своите си делнични грижи, хората не забелязват как всяка пролет Кинчето като че ли се подмладява и разхубавява, как една лъчезарна усмивка не слиза от лицето, а тя е нежна и внимателна със всеки, който я заговори. Няма сякаш по-щастлив човек от нея напролет в квартала. Но през есента тя се променя. Става припряна и груба, не

поздравява почти никой и е готова дори за един лош поглед да направи скандал. В такова време никой не иска да я среща.

Колкото до мъжа и, хората я оставиха на мира. Синът и обаче стана летец, и ако искате да го видите, трябва само да имате късмета да попаднете на неговия полет всеки вторник от 10 часа с дестинация София—Триполи и обратно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.